

щина въ Букурещъ и до народнитѣ представители въ Цариградъ, пратени било отъ негово име, било отъ името на Браилската община, гдето се взима становище по актуалнитѣ въпроси. На Ив. Бакалогу въ Букурещъ той изказва (24 януарий 1862) вѣрата си въ тържеството на българската кауза и горещото си желание да доживѣе българското освобождение, — за което го подсѣща празникътъ въ Браила на ромънското обединение. Пакъ на сѣщия приятель — и още подъ впечатление на ромънската народна радостъ — той съобщава следъ три дни за слуховѣтъ, че е настѣпилъ смутъ въ Турция и общо сдружаване противъ „скотското ѝ управление.“ Постоянно, мисли той, Турция ще бѣде арена на възстания, а европейцитѣ — свидетели на жестокости въ нея, „ако не се даде на християнитѣ такава автономия, щото сегашнитѣ робски стада да станатъ свободни народи“. Браилчани, взимайки поводъ отъ гражданския напредѣкъ въ Ромъния и отъ празника на сѣединението между дветѣ княжества, копнѣяли да видятъ сѣщото и въ отечеството си: „особено при сѣтствуващитѣ на народния банкетъ почувствуваха душевно желание за това и сѣ готови на всѣка жертва.“ Селимински е въ повишено патриотическо настроение и се показва оптимистъ за бѣдащето на българитѣ.

До „представителитѣ на нашия народъ въ Цариградъ“ сѣ адресирани три писма отъ страна на Браилската община, гдето Селимински ту по-кратко, ту по-обстойно разглежда положението и дава мнение за разрешението на възникналата черковна криза. Въ първото отъ тѣхъ (3 май 1862) той въздава хвала на цариградчани за тѣхното „патриотическо усърдие и благоразумие“ при изпълнението на тежката народна задача, „сражавайки се храбро противъ фенерското светотатство.“ Това се отнася до изложението на българскитѣ представители по черковния въпросъ, поднесено тогава на великия везиръ Фуадъ паша, гдето се потвърждавала невъзможността за разбиране съ патриаршията и се настоявало за туряне край на разпрята, въ желанія отъ българитѣ смисълъ. „Гърцитѣ, като четеха това, побѣснѣха противъ българския народъ и мислятъ да си отмѣстятъ. Но живушитѣ въ небесата ще се смѣятъ съ тѣхъ и Господъ ще се отврати“, — бележи Селимински въ мемоаритѣ си, като привежда думи отъ пророкъ Давида. И все въ тия мемоари, и по поводъ на ра-